SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 9 SEPT. 1937

NOU JIJ, WAT MOET IK MET JOU AANVANGEN?

DE REUS ZONDER HART

NAAR EEN OUD NOORS SPROOKJE

In het Noorse land, waar de golven van de oceaan de rotsen omspoelen, waar 's winters de nachten bijna eindeloos zijn en de zon maar zelden door de nevelen breekt, leefde eens een oude ridder, die zeven zonen had. De burcht, die hij bewoonde, was op een schier ontoegankelijke rots gelegen, aan wier voeten menige strijd was beslecht.

Toen de zeven zonen moedige, sterke mannen waren geworden, zeiden ze: „Vader, we willen de wereld in, om terug te keren met rijkdom en roem."

De oude ridder had elk van zijn zonen even lief en kon dan ook eerst niet besluiten, ze te laten gaan. Maar de schatkist raakte leeg en aan het wapenschild der voorvaderen waren al sinds jaren geen nieuwe lauweren gehecht. Daarom besloot de burchtheer toch eindelijk, zes van zijn zonen toestemming te geven om te vertrekken, terwijl de zevende, de jongste zoon, thuis moest blijven.

En zo verlieten de zes jonge ridders de veilige burcht, om in een onbekende wereld strijd en geluk te zoeken. Na veel wederwaardigheden in vreemde, verre landen, keerden ze naar het vaderlijk slot terug, beladen met zakken vol schatten. Doch toen ze weer in hun koele, eenzame geboorteland waren aangekomen en vol goede moed langs de smalle bergpaden trokken, werden ze door een noodlot getroffen, dat zelfs de moedigste ridder niet zou hebben kunnen afwenden. De bergreus, die plotseling van achter een hemelhoog rotsblok te voorschijn kwam, toverde de zes ridders allemaal in stenen beelden om. Daar stonden ze nu, zwijgend en bewegingloos, te midden van de woeste bergen.

Inmiddels wachtte de burchtheer met ongeduld op de terugkomst van zijn dappere zonen. De ene dag na de andere verstreek echter, zonder dat ze kwamen opdagen. Steeds bedroefder werd de vader, want een angstig voorgevoel zeide hem, dat hun iets moest zijn overkomen.

„Laat mij mijn broeders gaan zoeken," zei de jongste zoon, die thuis was gebleven. En hij rustte niet, vóór vader hem verlof gaf, er ook op uit te trekken. O, vader had lang tegengestribbeld en gezegd:

„Als ik jou ook nog verlies, sta ik op m'n oude dag alléén in de wereld...."

„Ik keer spoedig terug, en misschien breng ik mijn broeders wel mee," had de jonge ridder nog geroepen, toen de zware deur van de slotpoort dreunend achter hem dichtviel. De wapenen, die hij meekreeg, waren niet zo mooi als die van zijn broeders. Zelfs een paard was er niet meer voor hem geweest, maar dat alles had hem niet terug kunnen houden.

„Met twee gezonde benen en een goed gevulde knapzak kom ik er wel," dacht hij.

Zo had hij al uren gelopen, toen hij zag, hoe een adelaar vleugellam uit de lucht kwam zeilen. Klapwiekend en hijgend bereikte de grote vogel de aarde.

„Ach," klaagde de anders zo trotse adelaar, „hoog in de lucht heb ik aan een rotspunt m'n vleugel gewond, help me, help me. Ik zal ook jou helpen, als je ooit mijn hulp mocht inroepen."

Met een stuk van zijn buis verbond de jonge edelman het gewonde dier, waarna hij weer verder trok. Die zelfde dag kwam hij langs een bergbeek, aan welker oever een blinkende forel te spartelen lag.

„Lieve vriend, help me toch weer in het water. Ik sterf hier, ik kan geen lucht meer krijgen," jammerde de forel. „Als jij in nood verkeerde, zou ik je ook helpen."

„Ach," lachte de ridder, „veel zul je voor mij wel niet kunnen doen. Maar in elk geval zal ik jou in je element zetten." En bij deze woorden liet hij de vis voorzichtig in het schuimende water van de beek glijden.

Nauwelijks enige mijlen verder gekomen, ontmoette de ridder een uitgehongerde beer.

„Geef me toch wat te eten," smeekte het magere dier. „Ik heb de laatste dagen zelfs niet de kleinste prooi kunnen bemachtigen, ik rammel van de honger."

„Veel heb ik niet meer," zei de jonge edelman, terwijl hij in zijn knapzak tastte. „En als ik nu het laatste weggeef, hoe zal ik dan verder kunnen lopen?"

„Je zult niet meer behoeven te lopen," gromde de beer. „Als ik goed gegeten heb, kun je op mijn rug gaan zitten. Je zult eens zien, dat gaat vlug en gemakkelijk."

De beer at in een ommezien de

.... toverde de zes ridders allemaal in stenen beelden om.

hele knapzak leeg, en zei toen: „Klim maar op mijn rug, dan zal ik je naar de plaats brengen, waar de bergreus huist."

Na een poosje kwamen ze bij de ingang van een geweldige grot.... „Hier woont de reus," fluisterde de beer. „En rechts van de ingang staan je zes broeders, die hij in stenen beelden heeft omgetoverd. Ga maar eens voorzichtig naar binnen."

Doch de jonge ridder waagde het niet, de sombere, dreigende grot binnen te gaan.

„De reus zal me vermorzelen," zei hij aarzelend.

„Heb maar geen vrees," stelde de beer hem gerust. „De reus is uitgegaan en je zult daarbinnen slechts een prinsesje vinden, dat door hem gevangen wordt gehouden."

Toen ging de ridder behoedzaam de grot binnen.... In het schemerige licht danste zijn schaduw langs de vochtige, grillige druipsteen wanden.

Spoedig bleek gelukkig, dat de beer waarheid had gesproken. De reus was niet thuis, en in een spelonk, diep in de grot, zat het prinsesje.

„O, ik weet wat je komt doen," zei ze angstig. „Maar hoe moedig je ook bent, je zult toch je broeders nooit kunnen bevrijden. Want de reus, die hier woont, is niet te overwinnen, omdat hij geen hart heeft. Dat heeft hij ergens heel ver weg gestopt."

„En toch wil ik mijn broeders redden!" antwoordde de ridder vastbesloten.

„Als je je dan aan dat gevaar wilt blootstellen, moeten we tenminste een list verzinnen," zuchtte de prinses. „Kruip daar, in de donkerste hoek, onder de tafel, dan kun je alles afluisteren, wat de reus zal zeggen, als hij thuis komt."

De ridder zat goed en wel in zijn schuilplaats, toen zware, dreunende voetstappen de nadering van den bergreus aankondigden... Vele malen teruggekaatst door de duistere diepte van de geheimzinnige grot, klonk de stem van den reus als een rollend onweer. Hij scheen onraad te bespeuren, toen hij het bedroefde gezichtje van het prinsesje zag.

„Wie is hier geweest?" bulderde hij.

Doch het slimme prinsesje antwoordde, dat ze alleen maar zo'n verdriet had, omdat ze niet wist, waar de reus zijn hart verstopt had.

„Wat zou je er aan hebben, dat te weten?" vroeg de reus. „De plaats, waar ik m'n hart heb opgeborgen, is toch voor niemand te bereiken."

„Wat zou ik gelukkig zijn, als ik het wist," hield het prinsesje aan.

Met ingehouden adem luisterde de ridder onder de tafel naar dit gesprek.

„Wil je het precies weten.... goed," antwoordde de reus. „Je kunt er immers toch niet bij komen, dus ik kan het je eigenlijk wel zeggen. Ik heb mijn hart.... op een eiland verborgen. Op dat eiland staat een bouwvallig slot, in de slottuin bevindt zich een grote vijver, in die vijver zwemt een eend, in die eend is een ei, en in dat ei zit.... mijn hart."

Langs bergen en dalen ging het in vliegende vaart....

De andere morgen verliet de reus al vroeg weer de grot en stijf en vermoeid kroop de ridder onder de tafel vandaan. Haastig nam hij afscheid van het prinsesje, en toen hij buiten kwam, zag hij de beer weer staan.

„Ik zou graag naar het eiland willen, waarvan de reus gesproken heeft," zei de ridder. „Als ik maar wist, waar dat eiland lag."

De beer grijnsde veelbetekenend. „Ga maar weer op m'n rug zitten, dan zullen we dat eiland wel vinden," gromde het in z'n keel.

Langs bergen en dalen ging het, in vliegende vaart, tot men eindelijk aan een water kwam, dat de beer kordaat overzwom. De ridder stond nu wel op het eiland, maar de slotpoort was gesloten en de sleutel hing hoog boven in de burchttoren. De ridder overlegde, hoe hij de sleutel zou kunnen bemachtigen, toen de adelaar, die hij had verbonden, er al mee naar beneden kwam vliegen.

Zoals de reus in zijn overmoed had verteld, zwom in de vijver een eendje. Doch dit schrok bij de verschijning van den ridder zó, dat het het ei, dat het bij zich had, in de vijver liet vallen. Wanhopig keek de ridder het zinkende ei na, maar groot was de vreugde, toen hij de forel, die hij had geholpen, naar beneden zag schieten en het ei naar de oppervlakte brengen.

Het hart van den reus was nu in het bezit van den ridder. Op de rug van de beer was hij spoedig weer bij de grot van den reus aangekomen. Op aanraden van de beer, drukte hij het wonderlijke ei stevig tussen zijn handen, en op hetzelfde ogenblik klonk uit de grot het erbarmelijk gehuil van den reus. De reus kwam jammerend naar buiten hollen en smeekte den ridder, hem zijn hart terug te geven.

„Goed," zei de ridder, „maar dan éérst de betovering van mijn broers ongedaan maken! En ook laat je het prinsesje vrij."

Terwijl hij zo sprak, drukte hij het hart van den reus nog wat krachtiger.

„Au! Au!" schreeuwde deze. „Ik zal alles doen wat je wilt, als ik mijn hart maar terug krijg."

De reus sprak een toverformule en een ogenblik later stonden de zes broeders in levenden lijve voor den ridder. Toen ook nog het prinssesje was bevrijd, kreeg de reus zijn hart terug, en hij verdween er angstig mee in de grot.

De zeven ridders, de prinses en de beer maakten, dat ze weg kwamen. Het prinsesje keerde naar huis terug, de beer verdween in de bergen, en hoe verheugd de oude burchtheer was, toen hij zijn zonen weer zag, laat zich begrijpen.

* * *

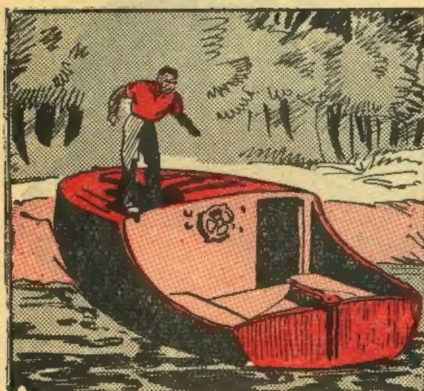
Zo werd de reus zonder hart door een jongen, moedigen ridder overwonnen.

Als ginds in het Noorse land de sneeuwstormen langs de bergtoppen jagen, kan men den bergreus nog altijd horen grommen en brommen, maar mensen heeft hij toch nooit meer durven betoveren.

WILLY SCHERMELÉ

OP ZOEK NAAR TOM

Na die zware pijlenregen
Landden z'op een stille plek,
Bob ging op z'n eentje wand'len,
Snoekie bleef nog wat aan dek.

Maar toen Bob noch taal noch teken
Gaf, ging Snoekie toch op zoek.
„Alles schijnt hier te verdwijnen,"
Dacht hij, „'t is een nare hoek !"

Haast zag je geen hand voor ogen,
Maar toch meende Snoekie vast,
Dat hij in de hoge struiken
Iemand gaan zag op de tast.

Vlug liep hij al in die richting,
Want hij dacht: „Da's Bob of Tom."
Maar hij durfde niet te roepen,
En dat was toch werk'lijk dom

Bob had iemand horen lopen,
Dacht : „Da's wel een wildeman !"
En toen, hij dan ook vlak bij was,
Tikt' hij hem op z'n hersenpan

„Auw !" zei Snoekie, „die verrassing
Had ik werk'lijk niet verwacht !"
„Ja, neem me maar niet kwalijk,
'k Dacht : een leeuw dreigt in de nacht !"

Samen liepen ze nu verder ;
Nergens klonk enig geluid.
En eerst in de vroege morgen
Kwamen ze de wouden uit.

„Kijk !" riep Bob plots opgewonden,
„Nikkerdorp, daar in het dal !
„'k Denk, dat Tom daarheen gesleept werd,
„W'helpen hem in elk geval !"

Zachtjes slopen ze nu nader,
Zagen vol verwondering,
Hoe Tom lachend stond te goochelen,
Midden in een nikkerkring !

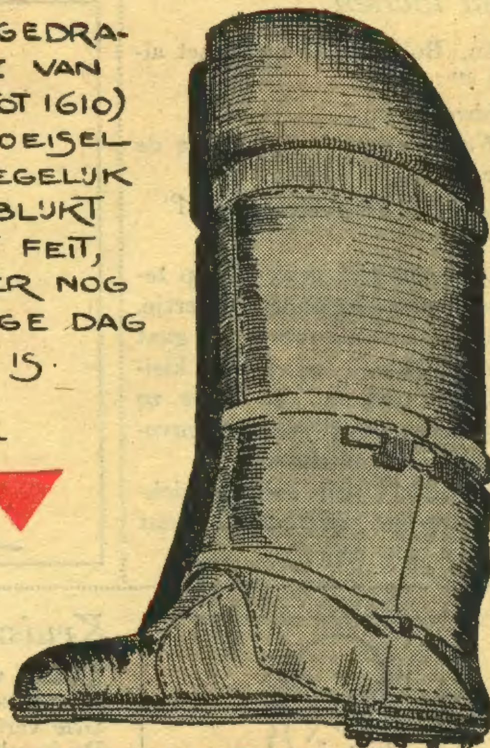
OVER

DE DOM VAN KEULEN.

HEEFT MEN DERTIG MAAL ZO LANG GEBOUWD ALS OVER DE GROOTSTE PYRAMIDE VAN EGYPTE

OP GROTE VOET

LEEFDE DE MAN, DIE DEZE SCHOEN GEDRAGEN HEEFT. ALS KONING HENDRIK IV VAN FRANKRIJK (HIJ REGEERDE VAN 1589 TOT 1610) TEN OORLOG TROK, HAD HIJ DIT SCHOEISEL AAN DE VOET. DAT DEZE SCHOEN DEGELIJK WERK WAS, BLIJKT WEL UIT HET FEIT, DAT HET LEER NOG OP DE HUIDIGE DAG WATERDICHT IS.

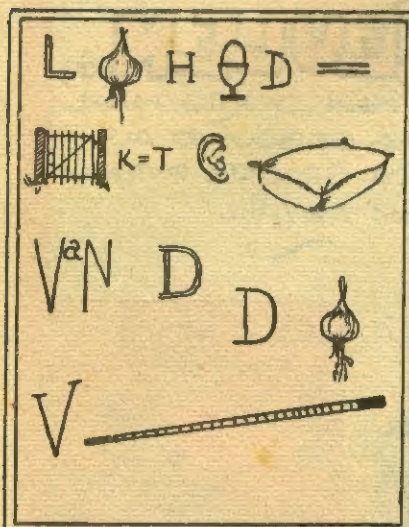

DE BLOEMPOT.

IN HOLLYWOOD, DE AMERIKAANSE FILMSTAD, STAAT EEN BLOEMENWINKEL, DIE GEBOUWD IS IN DE VORM VAN EEN GROTE BLOEMPOT. GEEN WONDER, DAT DE EIGENAAR VAN DIE ZAAK ZIJN WINKEL OOK DE NAAM GEGEVEN HEEFT VAN: DE BLOEMPOT.

BONT ALLERLEI

Rebus

Deze zin bestaat uit zeven woordjes.

Even lachen

„En, Bob, ken je nu al het alfabet ?"

„Jawel, oom."

„Welke letters komen er na de letter A ?"

„?.... Al de andere, oom !"

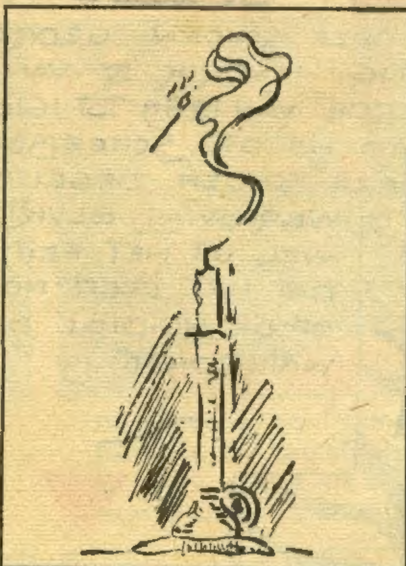
Kleine zus ziet geweldig op tegen haar een jaar oudere broertje. Als kleine zus iets niet weet, gaat ze onvermijdelijk ten rade bij kleinen broer. Ook nu. Ze wilde zo graag weten of de schoorsteenvegers zich ook wasten.

„Tuurlijk !" zegt broer gewichtig, „maar met zwarte zeep, opdat je 't niet zou zien !"

Een kaars aansteken

NU, dat is niet moeilijk. Daar hebben jullie gelijk in. Maar een kaars aansteken zonder dat je met het vlammetje aan de pit van de kaars komt, nou, dat lijkt niet zo gemakkelijk, wel ? Toch valt dat mee. Je begint met de kaars gewoon aan te steken. Als ze flink brandt, blaas je ze ineens uit. Dan zie je dat de pit rookt en nu moet je vlug zijn. Je houdt een brandende lucifer op tien centimeter boven de gloeiende pit aan de rookkolom en dan zie je, dat de vlam langs die rookkolom naar beneden loopt en de kaars weer aanmaakt.

Dat is heel aardig, maar.... dat experimentje moeten jullie alleen doen als vader of moeder erbij zijn. Niet alleen ! Want met lucifers spelen is te gevaarlijk, dat weten jullie. Dus oppassen en eerst behoorlijk aan vader of moeder vragen !

Oplossingen vorig nummer

ONZE KRUISWOORDPUZZLE

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
L	E	E	R	B	O	E	K
e	i	n	a	a	l	t	o
z	k	t	v	k	m	s	r
e	e	e	e	e	e	e	e
n	n	n	n	n	n	n	n

EEN CIJFERPUZZLE

34		81		774
	3456		2754	
576		702		115
	3910		1480	
115		81		0

RARA, WAT IS DAT ?

Scha-de-post.

RAADSELRIJM

Zon - dag.

Letterraadsel

Met H. ben ik een deel van 't huis;
Met V. vang ik èn rat en muis;
Met B. ben ik mooi kogelrond.
Met D. men mij in bergland vond.
Maar waar men mij ook ziet of hoort,
Drie letters lang is steeds elk woord.

Optelpuzzeltje

IN de bovenste rij zie je de cijfers staan van 3 tot en met 14.

Daaronder vind je 12 hokjes en daaronder nog vier getallen, die de uitkomst aangeven van de optelsom. Hoe zou je nu die bovenste cijfers in de hokjes plaatsen, zodanig dat de optelsom voor elk rijtje klopt ?

3·4·5·6·7·8·9
10·11·12·13·14

3	4	5	6
10	9	8	7
11	12	13	14
24	25	26	27

Kruiswoordpuzzle

DEZE week een heel gemakkelijk puzzeltje van zes woordjes. Drie verticaal en drie horizontaal. De betekenis der zes woordjes is als volgt :

Horizontaal:

1. Hetzelfde als huid.
5. Plakt men een pleister op.
6. Graast in de weide.

Verticaal:

2. Aan alles is een begin en een....
3. Drie vijfde van twist.
4. Sierlijk dier met dunne pootjes.

Zo'n gulzigaard

Vader zou verjaren,
'n Grote chimpansee.
Dus er moest wat lekkers zijn
Voor de apenthee.

Moeder aap die dacht zo:
„'t Best is kokostaart.
Niets toch kan er fijner zijn,
Als een aap verjaart."

Nu, er was gelukkig
Kokosmeel in huis.
Pisang en ook eieren
Van die goede struis.

Spoedig stond de taart al
Op het raamkozijn.
Om wat af te koelen eerst.
O, wat rook dat fijn

Toen dacht kleine Joko,
d'Allerjongste zoon.
„Hè, als ik die taart daar zie.
Watertand 'k gewoon."

Eerst wat op mijn vinger,
Dat gaat naar mijn mond....
Voordat Joko het goed wist,
At hij zich al rond.

Al te laat bedacht hij:
„Waar is nu die taart ?"
En dat stoute apenkind
Likte zich bedaard :

Moeder aap kwam kijken....
Vond het nogal naar,
Zij zocht.... De taart was weg,
Verdwenen.... ja.... maar waar ?

Joko, wel die domoor
Jokte, en hij zei;
'k Gaf die aan een hong'rig kind,
O, het was zo blij !"

Moeder aap zag echter
Iets op Joko's das....
En ze vroeg heel streng, wie of
't Arme kind wel was.

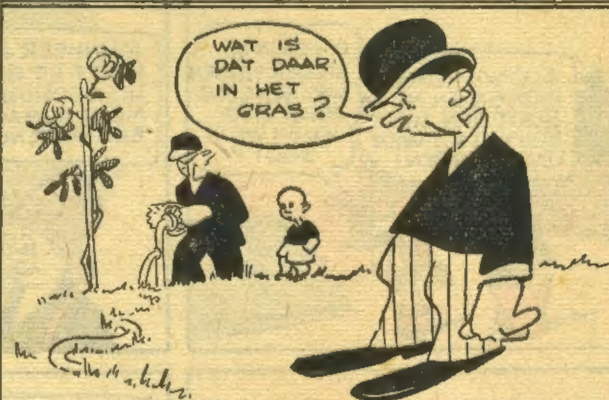
Joko kreeg van 't schrokken
Plots'ling nog de hik.
En hij zei: „Dat hong'rig kind,
Moesie, dat.... was.... ik.... "

Moeder was verdrietig,
Joko vond 't een ramp.
Want nog geen uurtje later
Had hij erge kramp '

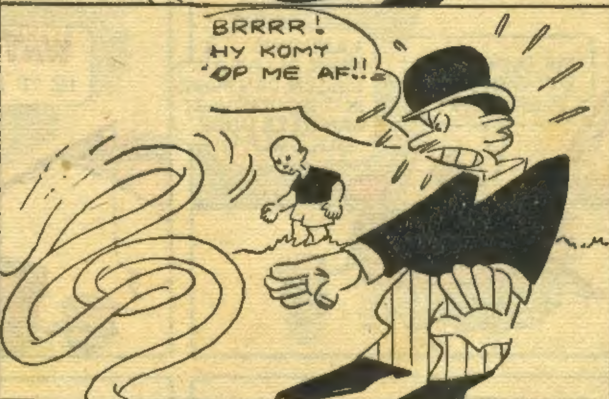
't Gaat bij ons al nèt zo.
Wie soms gulzig is,
En dan jokt nog bovendien,
Daarmee loopt het mis !

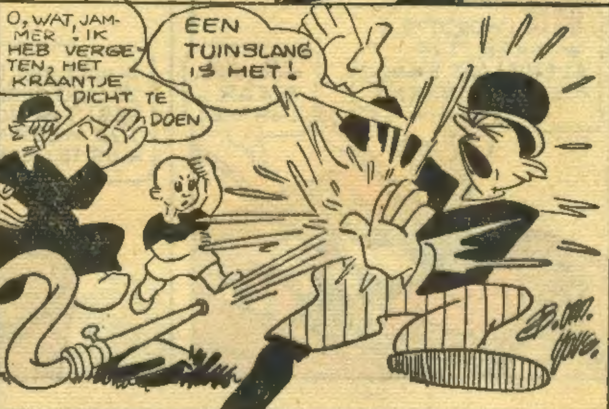
W. S.

JAN WELGEMOED

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

OP VISVANGST.

